

«Totes les grans del món no valen un bon amic», escrivia **Voltaire**. I així recordarem sempre **Vicent Salvador**, com un bon amic. És clar que fou mestre de tots nosaltres, és clar que el seu nom apareix necessàriament quan es parla de **Joan Fuster** o **Vicent Andrés Estellés**, o quan un s'endinsa en el món fascinant i alhora envitricollat de la retòrica. Vicent Salvador va ser un important poeta, però també un destacat teòric, no sols del fet poètic («El gest poètic. Cap a una teoria del poema»), sinó alhora un rellevant investigador en el camp de l'anàlisi del discurs, des del canvi climàtic fins a la covid-19. Per això, quan li fou encarregada la lliçó inaugural del curs 2020-21 de la Universitat Jaume I, on va passar bona part de la seua carrera universitària i on ha conformat un equip molt destacat de recerca, el seu parlament el va dedicar a la pandèmia, i va fer una anàlisi brillant i al mateix temps sensata i equilibrada de les notícies falses i de la maleïda infodèmia. Vicent Salvador mai no va buscar la persuasió com a mecanisme d'argumentació; aquell engany subtil, com el qualifica **Umberto Eco**. Ni tan sols quan donava una conferència o atenia una entrevista. Sempre va desenvolupar el convenciment com a estratègia comunicativa, és a dir, l'exposició calmada de les dades, amada amb un somriure cordial, de vegades còmplice, però mai combatiu. Vicent parlava, però que cadascú fera el que pensara més convenient.

I per això, els seus deixebles el recordarem sempre més com amic que com a mestre. Fou el nostre far en tantes coses, vàrem col·laborar junts en moltes ocasions, jo mateix vaig formar part dels seus darrers projectes de recerca, va dirigir un número important de la revista *Mètode* («Paraula de ciència. La retòrica en la comunicació científica»), tot això ens va formar, ens va ajudar a créixer, ens va obrir les mentes a noves recerques i a perfilar millor els nostres plantejaments acadèmics. Sense ferir, sense imposar-se, Vicent sabia dir les paraules necessàries perquè obríem els ulls a algun as-

pecte que ens havia passat per alt, i que ell considerava una llacuna important. I, aleshores, nosaltres redirigíem la recerca, la centrem, o fins i tot, esperonats pels seus comentaris discrets, canviàvem per complet de parer i redirigíem la nostra mirada crítica. Per a la carrera acadèmica dels seus deixebles, Vicent Salvador va ser un mestre que va saber guiar-los amb flexibilitat, des d'una generositat molt poc freqüent en el món universitari.

Aquest va ser el gest de Vicent Salvador. Ho pense ara, i crec que la Universitat de València, on també fou professor i on es va llicenciar, li deu un gran homenatge. Perquè ell sempre es va sentir lligat a la seua *alma mater*, sempre va seguir col·laborant amb investigadors de l'Estudi General, filòlegs, sociòlegs o periodistes. **Henry Adams** deia que un bon professor mai no sap on acaba la seua influència, i és ben cert. Estudiosos de tot el món, amb els quals va establir nexes fèrtils i fecunds, ploren ara la seua mort, tan ràpida i prematura. Però, més enllà d'això, més enllà de la important pèrdua que representa per als estudis analítics del discurs i de la cultura, lamentem la desaparició de l'amic, que va conformar amb el seu suport la nostra vida universitària. Per dir-ho d'una manera pragmàtica, Vicent Salvador fou un símbol. Un símbol de bon fer universitari, d'escola intel·lectual, de generositat sense esclètxes. Aquell gran amic que ens acompanyarà sempre i del qual intentarem mantenir viu al nostre cor el seu gest i la seua mirada.

El gest de Vicent Salvador

TORRE DE GUAITA
Martí
Domínguez

